

коенъ прѣдъ тъжнитѣ разкрития на недавнашното минало, въ което се очертава истинската мисълъ на нашитѣ приятели и врагове, но не можахъ да противостоя на онова болезнено чувство, което възбужда въ сърцата на всички българи суровата дѣйствителность прѣзъ юний 1878 година.

Вѣковнитѣ страдания на нашия народъ, подъ ярема на двойното — политическо и духовно — робство, изкупиха грѣшкитѣ на нашето минало прѣди 1393. Възраждането на българитѣ приготви умоветѣ и сърцата къмъ рѣшителната стадия на нашето изкупление, а освободителниятъ периодъ откри нови хоризонти за българската мисълъ и култура и очѣрта ясно политическитѣ идеали на младото княжество.

Но въ развитието на нашата политика, въ първитѣ дни на освобождението, ние не видѣхме да се продължава процеса на възраждането и елементитѣ на тоя процесъ да образуватъ съставнитѣ части на веществената и морална култура на българитѣ. . . . Послѣдствията доказаха колко е тежка задачата на единъ младъ народъ, когато има да се бори противъ много неприятели и противъ себе си. . . .

Не трѣбва да забравяме, обаче, че освободителната епоха има голѣмо значение за политическото възпитание на народа ни.